

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie **A. K. i T. G.**

oskarżonych z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 grudnia 2023 r.

wniosku Sądu Rejonowego w Zamościu zawartego w postanowieniu z dnia 22 listopada 2023 r., sygn. akt II K 948/23, o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

uwzględnić wniosek i na podstawie art. 37 § 1 k.p.k. sprawę Sądu Rejonowego w Zamościu, o sygn. akt II K 948/23, dotyczącą oskarżonych A. K. i T. G., przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jarosławiu

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Zamościu skierowała do Sądu Rejonowego w Zamościu akt oskarżenia przeciwko A. K. i T. G. zarzucając im popełnienie przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych. Właściwy do rozpoznania tej sprawy Sąd Rejonowy w Zamościu postanowieniem z dnia 22 listopada 2023 r., sygn. akt II K 948/23, zwrócił się o jej przekazanie, na podstawie art. 37 § 1 k.p.k., innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy w Zamościu wskazał, że oskarżoną w sprawie jest m.in. A. K. - od wielu lat pracownik Sądu

Rejonowego w Zamościu. Podniesiono, że Sąd Rejonowy w Zamościu nie jest dużą jednostką, w związku z czym oskarżona A. K. jest znana zarówno wszystkim pracownikom, jak i orzekającym w nim sędziom (w tym SSR X.Y., któremu przydzielono tę sprawę do rozpoznania), utrzymuje kontakty nie tylko służbowe ale i towarzyskie, co skutkowało m.in. wyłączeniem trzech z ośmiu Sędziów II Wydziału Karnego, w którym ma być rozpoznawana sprawa. Sąd Rejonowy w Zamościu nadto podkreślił, że wszelkie rozstrzygnięcia dotyczące osób związanych z [...], w szczególności prezesa miejscowego [...], niewątpliwie będą szeroko komentowane w lokalnej społeczności, zarówno przez zwolenników jak i przeciwników oskarżonej A. K., co również wymaga usunięcia wszelkich możliwych wątpliwości co do obiektywizmu sądu rozpoznającego sprawę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w Zamościu zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego podkreśla się, że przepisy określające właściwość sądu mają charakter gwarancyjny, który wynika z konstytucyjnego prawa do bycia sądzonym przez sąd właściwy (por. np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 czerwca 2008 r., sygn. akt SK 17/07, OTK-A 2008, nr 5, poz. 78). W doktrynie podnosi się, że ustawa określać musi kryteria ustalenia właściwości miejscowej, pozwalające w każdej sytuacji na określenie sądu właściwego, w sposób, który wyłącza podejrzenie arbitralności decyzji organów procesowych, budząc wątpliwości co do bezstronności (P. Wiliński, Proces karny w świetle Konstytucji, Warszawa 2011, s. 122 – 124). Przepis art. 37 k.p.k. pozwala na „wyjęcie sprawy” spod rozpoznania sądu miejscowo właściwego w razie zaistnienia przesłanki w nim wskazanej, to jest wówczas, kiedy w grę wchodzi dobro wymiaru sprawiedliwości. Co należy rozumieć pod tym pojęciem, k.p.k. nie wyjaśnia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że chodzi tu o konieczność eliminowania sytuacji mogących wywołać u stron lub w opinii społecznej przeświadczenie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1999 r., sygn. akt III KO 98/99, Prok. i Pr. 2000, nr 3, poz. 7). O zaistnieniu takich okoliczności można, między innymi, mówić wtedy, gdy stroną w postępowaniu jest osoba znana sędziom sądu właściwego do rozpoznania sprawy,

z racji ścisłych, mających charakter bezpośredniej współpracy, kontaktów o charakterze zawodowym, a tak jest przecież w niniejszej sprawie. W opisanych przez Sąd Rejonowy w Zamościu realiach, rozpoznanie sprawy oskarżonych A. K. i T. G. przez ten Sąd mogłoby wywołać w opinii publicznej (nawet nieuzasadnione) wątpliwości, co do zdolności Sędziów tego Sądu do zachowania bezstronności w sprawie.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy, na mocy art. 37 § 1 k.p.k., przekazał sprawę oskarżonych A. K. i T. G., oznaczoną sygn. akt II K 948/23, do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jarosławiu, tj. Sądowi spoza obszaru apelacji lubelskiej, w której strukturze jest Sąd Rejonowy w Zamościu.

[SOP]

[ał]